

“Com més participació, més fort serà el president de la Comissió Europea”

EL TEMPS

Martin Schulz, de 57 anys, president del Parlament Europeu, parla sobre la seva candidatura per a les eleccions europees d'aquesta primavera i sobre els motius pels quals vol ser president de la Comissió.

Schulz és el cap de llista del Partit Socialista Europeu (PSE) per a les eleccions europees del 25 de maig de 2014. Fa dos mesos va ser proclamat candidat i en un congrés del partit a principi de març en serà escollit oficialment. També al març el Partit Popular Europeu (PPE) nomenarà el seu candidat. Per primera volta el Parlament Europeu tindrà un paper decisiu en el nomenament del president de la Comissió. Segons el Tractat de Lisboa, els 28 caps d'estat i de govern (Consell Europeu) han de consultar el Parlament Europeu vist el resultat electoral i proposar-li un candidat amb una majoria qualificada (72%), que pugui obtenir majoria entre els diputats. Fins ara el

president de la Comissió l'han nomenat els caps de govern. Per facilitar el procés, la Comissió ha instat els partits europeus que designin candidats a escala europea. Schulz té per ara el suport de 21 partits socialdemòcrates i socialistes, entre els quals hi ha els partits de govern de França, Itàlia, Àustria, Irlanda, Bèlgica i Eslovàquia.

—**Senyor Schulz, vos vau ser al llarg d'11 anys alcalde de Würselen, una ciutat prop d'Aquisgrà, i ara us presenteu per ser president de la Comissió Europea, una institució amb gairebé 40.000 treballadors. Podria ser que us arribéssiu a sentir aclaparats?**

—Mireu, a banda de la meva experiència a Würselen, també tinc una vasta experiència parlamentària a Estrasburg i a Brussel·les. Fa 19 anys que sóc al Parlament Europeu i en fa gairebé dos que en sóc president, és a dir, que he estat al capdavant d'una institució amb 8.000 treballadors com a mínim.

—**De moment, l'únic que és segur és que vos sereu el cap de llista dels socialdemòcrates a les eleccions europees del maig vinent. Com podeu deduir que sereu automàticament candidat per al càrrec de president de la Comissió?**

—El Tractat de Lisboa preveu que el Parlament Europeu tingui un paper més destacat en l'elecció del president de la

Comissió. És per això que tots els partits europeus han decidit enviar un candidat a la cursa electoral.

—Però, segons com, pot ser que no hi hagi cap vencedor clar. Els dos grans grups, el Partit Popular Europeu i els socialdemòcrates, quedaran gairebé empatats. Al final, després de les eleccions, hi haurà l'habitual basar de negociacions, que encara allunya més l'electorat de Brussel·les.

—Si al Bundestag alemany un partit és la primera força, però no hi té majoria, aleshores es busca un soci de coalició. A Àustria el senyor Schüssel va arribar a canceller i es va mantenir set anys en el càrrec, malgrat que el seu partit només era la tercera força al Parlament. Això no és pas un basar, sinó el resultat d'una voluntat política normal i democràtica.

—Vós intentareu, doncs, després de les eleccions, formar una aliança amb altres grups parlamentaris. A continuació, anireu a veure el president del Consell, Hermann van Rompuy, i li direu: “Tinc majoria, jo sóc l'única alternativa”?

—Evidentment, no aniré a veure el senyor Van Rompuy, sinó que els presidents dels grups parlamentaris es reuniran i es formaran una opinió dels candidats. I quan Van Rompuy consulti els presidents dels grups, li donaran un nom. Aquesta és la novetat del Tractat de Lisboa: per primer cop a la història de la Unió Europea els caps d'estat i de govern han de consultar quin candidat té majoria al Parlament.

—En el cas dels conservadors, no es veu que hi hagi una relació tan estreta entre les eleccions, el cap de llista i el càrrec de president de la Comissió. Fins ara, al president del Consell, el senyor Van Rompuy, i a la cancellera Angela Merkel els ha costat arribar a un acord pel que fa al candidat del Partit Popular Europeu.

—Sí, ja sé a què us referiu, però va ser el PPE que el 2004 i el 2009 va presentar el senyor Durão Barroso com a candidat i que va aprofitar el fet d'haver sortit com a primera força a les eleccions. Jo era aleshores president del bloc socialdemòcrata i recordo ben bé les negociacions amb el PPE, en què al final...

—... vostès van cedir...

—... en què vam arribar a un bon acord! Vam aconseguir moltes concessions parlamentàries per part del senyor

Barroso. El 2009 vam dir que mai no l'acceptaríem, si ell, a canvi, no ens assegurava que admetria iniciatives del Parlament i que les presentaria com a propostes de la Comissió en la legislació de la Unió Europea. Així vam assegurar *de facto* alguns drets que formalment com a Parlament no tenim.

—No enganyeu una mica els electors presentant-vos com a candidat per a un càrrec de cap de govern? La Comissió no és ni de bon tros el govern de la Unió Europea.

—La UE no és un estat federal, però sí que és més que una confederació baldera d'estats. Obviament, la Comissió no és un govern en sentit tradicional, però tampoc no és com ho va definir una vegada l'ex-president francès Nicolas Sarkozy: “El govern europeu som l'Angela i jo”. La Comissió de la UE és més que una autoritat administrativa. Recordeu el cas de la constructora Holzmann? Aleshores, el canceller Gerhard Schröder va comparèixer davant dels treballadors de Holzmann i els va dir: us ajudaré. I tot seguit va viatjar a Brussel·les per aconseguir que la Comissió aprovés un paquet de rescat, perquè el govern federal no podia prendre una decisió. La Comissió és, doncs, un agent important de la política nacional i europea. D'aquí se n'han d'extreure les conseqüències necessàries i refermar-les parlamentàriament.

—Com ha de funcionar una campanya electoral en 28 països?

—La idea és que es basi en les campanyes electorals nacionals. Hi haurà cartells en què es veurà el candidat i actes polítics en espais públics, en què jo participaré.

—En quin idioma?

—Jo parlo alemany, francès i anglès, i en altres països ens ajudarem d'interprets.

—Hi haurà debats televisats?

—Per mi, endavant, amb molt de gust. De fet, ja se n'ha començat a parlar.

—Amb quin programa us voleu presentar? Perquè entre un socialdemòcrata danès i un socialista francès hi ha diferències considerables.

—No sé com heu arribat a aquesta conclusió. Un socialdemòcrata danès i un socialista francès estan d'acord, com a mínim, en tres punts: en primer lloc, que som el continent més ric del món i que hi ha una distribució extremadament

injusta de la riquesa. Per tant, lluitarem perquè els qui tenen grans beneficis tributin en la mesura que els pertocaria. En segon lloc, que l'atur juvenil destrossa les nostres societats. Hem de millorar, doncs, l'oferta formativa i hem de facilitar l'accés al crèdit, perquè això limita les inversions en molts països i impedeix la creació de llocs de treball. I, en tercer lloc, que els òrgans de la UE no s'han de ficar en qualsevol minúcia de la política nacional. La UE s'hauria de centrar en les grans qüestions, per exemple en la lluita contra el canvi climàtic, els fluxos comercials a escala mundial, la incentivació de les tecnologies clau a Europa, els problemes migratoris o la lluita contra la delinqüència organitzada.

—I qui preferiríeu com a candidat del PPE?

—No tinc cap contrincant preferit. Però espero que el PPE presenti un candidat fort i conegut arreu d'Europa. Fins ara els ciutadans tenien la impressió que, a Brussel·les, s'hi feien pactes a esquena seva. L'enfrontament entre candidats no és tan sols un pas cap a més transparència, sinó també una nova dimensió de la política interior europea, una nova fase de la democràcia europea. Com més creïbles siguin els candidats i més visible sigui la cursa electoral, més participació hi haurà, i tant de bo que superi clarament el 50%.

—És interessant per a Angela Merkel que hi hagi un alemany al capdavant de la Comissió? Perquè es retreu sempre a Berlín que vulgui dominar tot Europa...

—Això, ho heu de preguntar a la cancellera. Fa poc vaig anar a veure una classe d'alemany en una escola d'Eststrasburg, i una nena em va preguntar: “O sigui que pot ser que vostè arribi a ser president de la Comissió? Però si vostè és alemany”. Fa dinou anys no m'hauria imaginat que fos possible que em pogués passar una cosa semblant a Europa. Per a mi, aquest episodi és un avís i una exigència alhora: sóc un europeu d'Alemanya que es presenta per aconseguir una majoria democràtica. A mi també em costa de creure.

—Amb la crisi econòmica, el Consell Europeu ha guanyat molt de poder en detriment de la Comissió. L'actual president, José Manuel Durão Barroso, ha comparat la seva feina amb la d'un controlador aeri, que treballa

“Els comissaris que només pensen a defensar els interessos del seu país són minoria”

constantment per evitar xocs. Com és que vós voleu emprendre una tasca com aquesta?

—La Unió Europea té dos pols: els 28 estats sobirans, que també són necessaris, i les institucions comunitàries amb competències i estratègies pròpies. Entre els dos pols cal que hi hagi un equilibri, que actualment està alterat. La Comissió té, per tant, la missió de recuperar aquest equilibri.

—La Comissió mateixa té un problema: cada estat membre envia un comissari, i molts dels comissaris defensen només interessos nacionals.

Amb aquestes circumstàncies, és possible arribar a governar la Comissió?

—Un president de la Comissió amb un suport parlamentari ampli i amb la confiança dels caps de govern sí que pot assumir aquesta funció de coordinació. Com més participació hi hagi a les urnes, més fort serà el president. Per tant, farà campanya intensament per obtenir la confiança dels 390 milions d'electores i electors. I, a banda d'això, no comparteixo la vostra tesi: segur que hi ha comissaris que es pensen que només han de defensar els interessos del seu país, però són una minoria.

—No hi hauria d'haver també un aprimament de la Comissió? L'anterior president, el luxemburguès Jacques Santer, ja havia dit que la Comissió hauria de fer menys, i, per tant, més bé.

—El Tractat de Lisboa preveu una reducció de la Comissió, i jo hi estaria disposat. Malauradament, però, els caps d'estat i de govern van decidir el contrari a la cimera del mes de maig. Però això els obliga també a assumir-ne la responsabilitat. A parer meu, una Comissió més reduïda seria clarament més eficient.

—Per on s'ha d'aprimar, la Comissió?

—Ens hem de preguntar, abans que res, quines tasques cal que dugui a terme la Comissió i quines no. Com a president del Parlament he adquirit idees noves pel que fa a l'administració. És grotesc fins a quin punt l'aparell de la Comissió ha anat prenent vida pròpia en alguns àmbits.

—Voleu retallar llocs de treball?

—Jo, als funcionaris, els diria el següent: esteu altament qualificats; però nosaltres ara hem de cenyir-nos només en allò que són drets de naturalesa financera o jurídica. I aleshores ha de valer la màxima següent: no hem de pensar en primer terme en el que podríem fer, sinó en el que podem deixar de fer perquè ja ho fan d'altres, i més bé que nosaltres. Si d'aquesta manera podem retornar competències o ja no hem d'abordar alguns temes, hi haurà hagut un canvi de rumb fonamental i hauré fet un gran pas endavant.

—Per exemple?

—La directriu que va permetre que es privatitzés el subministrament d'aigua. Des del meu punt de vista, no hi havia raons per fer-ho. L'explotació de l'aigua és una tasca típicament local, i no s'ha de supeditar al mercat interior.

—Però això ja és una lluita perduda!

—No hem de passar per alt la desesperació i la ràbia contra la UE que ha desencadenat el debat sobre l'aigua. Hem de ser justos amb aquesta part de l'opinió pública i no hem d'oblidar que el principi de subsidiarietat és un dret europeu vigent. Dit d'una manera més senzilla: les coses s'han de decidir tan regionalment i tan prop del ciutadà com es pugui.

—Els funcionaris de la UE es veuen com els representants reals del pensament europeu.

—En un sistema democràtic, el representant de la voluntat política és el Parlament, escollit pel poble, i no pas els funcionaris.

—Tots els presidents de la Comissió s'han marcat com a objectiu la reforma i reestructuració de la Comissió; i, en gran part, han fracassat. Què us fa pensar que vós us en sortireu?

—Si aconseguim organitzar una majoria parlamentària a les eleccions europees per a aquest objectiu, aquest canvi de direcció no serà una reforma de l'administració, sinó l'expressió de la voluntat política dels europeus. I això representaria una nova dimensió.

—Segons el Tractat de Lisboa, també s'hauria de reforçar la política exterior de la UE, i per això es va crear la figura de l'alt representant. La realitat, però, és força diferent, i en gairebé tots els àmbits de la política exterior els europeus actuen per separat.

—Això és un problema que ha quedat palès recentment d'una manera penosa amb l'assumpte de l'espionatge de l'Agència de Seguretat Nacional dels Estats Units (NSA). Els europeus hem d'entendre que els nord-americans només se'ns prendran seriosament si donem respostes unànimes a les qüestions essencials. Si no, s'aprofitaran de la nostra divisió.

—Cal que la Unió Europea redifineixi la seva relació amb els Estats Units?

—Jo no aniria tan lluny, però sí que els europeus hauríem de reflexionar i treballar perquè puguem tornar a parlar amb els nord-americans de tu a tu. Per aconseguir-ho, necessitem també tecnologies i estàndards propis en tecnologies digitals clau.

Això és un projecte europeu en què es tracta de defensar el nostre model social i democràtic. La reacció dels ciutadans hauria de ser, per a nosaltres, un senyal d'alarma, però l'opinió més estesa és: no signem cap més tractat amb els nord-americans.

—S'haurien d'interrompre les negociacions entorn de la creació d'una àrea de lliure comerç?

—Jo trobo que seria un error interrompre-les. Però sí que hauríem de fer una pausa. Els Estats Units no es van presentar a l'última ronda de negociacions...

—... a causa del tancament parcial de l'administració nord-americana.

—Jo crec que el tancament de l'administració és un argument menys probable per no presentar-se que no pas l'espionatge a ciutadans europeus i a caps de govern. Per tant, els europeus ens hauríem de plantejar com negociem amb un soci que ho sap tot abans que ho haguem acordat internament. No es pot negociar de tu a tu, si alhora es duu a terme sistemàticament espionatge econòmic. Hem de dir als Estats Units que no aconseguirem mai una majoria a favor de l'acord de lliure comerç si ens porten a casa tots els arguments en contra. Jo aconsello fermament que no reduïm la nostra relació amb els Estats Units a la qüestió de l'espionatge.

—Què temeu que passi si no?

—Uns dels riscos més grans per a Europa seria que els nord-americans s'apartessin de la relació transatlàntica. La frase d'Obama "Som una nació del Pacífic", per a mi, va ser un senyal d'alarma claríssim. Però els Estats Units també saben que no se'n sortiran només amb la regió del Pacífic. Per això les negociacions sobre l'acord de lliure comerç són un bon senyal.

—Com es pot negociar amb un soci que, suposadament, va posar micròfons en edificis de la Unió Europea a Washington?

—Vaig preguntar als ambaixadors nord-americans a Berlín i a Brussel·les per què van posar micròfons a les meves dependències, és a dir, a l'oficina del Parlament Europeu a Washington. I l'ambaixador a Brussel·les em va dir: "No ho sé". I fins i tot me'l crec. Em fa l'efecte que hi ha alts càrrecs dels Estats Units que no saben què fan els seus serveis secrets.

—Són gaire competents, doncs, els socis amb qui negociem?

—Jo crec que no saber què fan els serveis secrets propis és un fet compartit pels seus homòlegs europeus. Aquesta és l'altra dimensió de l'escàndol de l'NSA: que s'ha construït una xarxa de serveis secrets que clarament s'ha escapat del control de governs i parlaments. Això és un senyal alarmant.

—Senyor Schulz, moltes gràcies per l'entrevista.

*Horand Knaup, Nikolaus Blome i
Christoph Schult*
©Der Spiegel

Traducció: Arnau Figueras

Els viatges de Clotilde Cerdà

Compositora, arpista, assagista, activista, Clotilde Cerdà i Bosch trenca tots els tòpics sobre la feminitat vuitcentista. Filla de l'enginyer-urbanista Ildefons Cerdà —autor del pla d'Eixample de Barcelona— i de Clotilde Bosch i Carbonell, els viatges arreu del món de Clotilde Cerdà i Bosch comencen quan només té dos anys. Antiesclavista i feminista, amenaçada per la reina regent, Clotilde Cerdà coneix, per l'experiència que ha observat en la trajectòria vital del seu pare, la tendència a l'oblit de la societat catalana i barcelonina, en particular. Tractada de la mateixa manera que Ildefons Cerdà, les creacions i aportacions de Clotilde Cerdà i Bosch han estat bandejades per la classe social que intentava imposar el model de feminitat que ella va subvertir. **Pàgines 134. Preu: 14€**

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a **Facebook** i **Twitter**

Visita la nostra botiga virtual en **www.tresiquatre.com**

